

Identificació

Curleres

Per **Jordi Muntaner**
Dibuixos de **Cati Artigues**

Curlera reial (*Numenius arquata*) i Curlera cantaire (*Numenius phaeopus*) Les dues espècies es poden observar a les Balears i, ja que s'assemblen bastant, intentarem veure com podem diferenciar-les més fàcilment. Són aucells inclosos dintre del gran grup no taxonòmic dels limícoles, aus dels llims que freqüenten ambients costaners fangosos i zones humides. Pertanyen a l'ordre dels Charadriiformes i, dins d'aquest, a la família Scolopàcids.

La curlera reial és un hivernant escàs a Mallorca i rar a Menorca i a les Pitiüses, mentre que en migració és escàs a Mallorca i rar a la resta d'illes. El millor lloc per observar aquesta espècie és, sense cap dubte, el Salobrar de Campos. La curlera cantaire està catalogada com a hivernant rar a Mallorca i a Eivissa i com a migrant escàs a totes les illes. És una espècie que aquí s'observa principalment a costes rocoses baixes i també a zones humides. Ambdues espècies poden coincidir tant en migració com a l'hivern, però si

les veiem juntes serà, segurament, a qualche zona humida, ja que la curlera reial no sol freqüentar la costa.

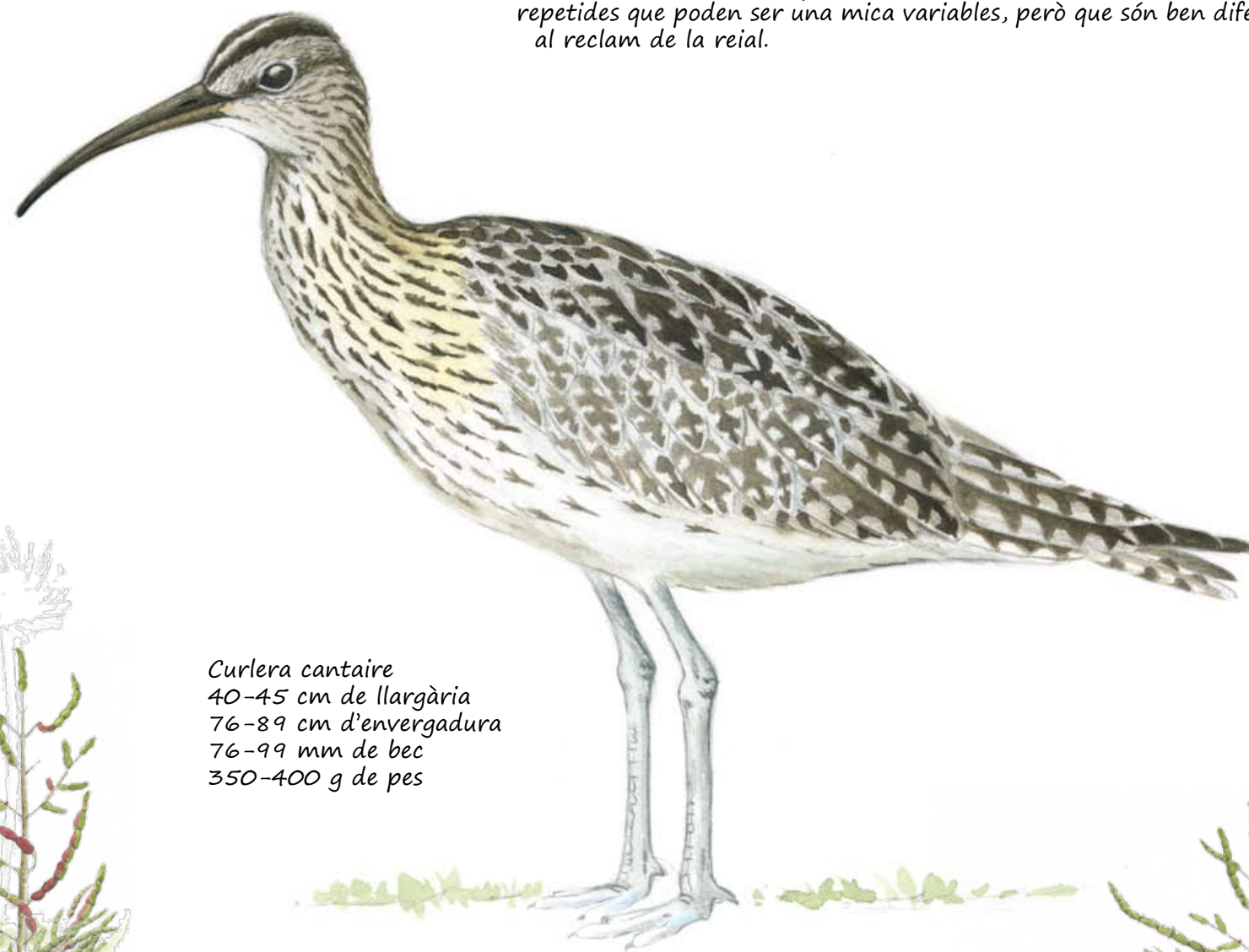
Els aucells del gènere *Numenius* es caracteritzen pel bec llarg i corbat (*numenius* en grec antic significa lluna nova i, per tant, fa referència a la curvatura del seu bec); potes relativament llargues i de color gris blavós; plomatge profusament clapat de petits dibuixos marrons (parts dorsals més clares a la curlera reial i una mica més fosques a la cantaire; tret però que, difícilment, en servirà per la seva identificació); parts inferiors blanquinoses; carpó en forma de cunya blanca; en vol, a més a més, el bategament d'ales és més lent en la primera i una mica més ràpid en la segona.

Hi ha un parell de detalls que ens permetran diferenciar-les en el camp. El més important i un dels més característics és el disseny del cap. La curlera reial presenta un fi estriat de petites plomes blanques i negres i la curlera cantaire exhibeix al pili dues franges fosques molt evidents i una cella blanca bastant marcada. A més, hi ha altres diferències, però més difícils d'apreciar al camp, especialment si no les veiem juntes. La curlera reial és més gran (és el limícola europeu de major talla), té les potes més llargues i el bec bastant més llarg i uniformement corbat, però que en els mascles es més curt i s'assembla al de l'altra espècie. A l'hivern presenten una zona rosada a la base de la mandíbula inferior bastant característica. També és molt característic el seu reclam quan es troba a les zones d'hivernada: un melancòlic "curl-li" que emet en vol i que repeteix un parell de vegades, clarament diferenciable del cant de l'altra espècie.

La curlera cantaire és una mica més petita i amb potes més curtes (detalls que no es poden apreciar bé si no es veuen les dues espècies juntes) i presenta un bec més curt que les femelles de la curlera reial, però que sembla més ganxut a causa d'una major curvatura de la punta. El cant pot iniciar-se com el de la curlera reial, però continua amb una sèrie de notes curtes repetides que poden ser una mica variables, però que són ben diferents al reclam de la reial.

Curlera reial
50-60 cm de llargària
90-110 cm d'envergadura
9-15 cm de bec
540-1000 g. de pes el mascle i 700-1300 g la femella.

Curlera cantaire
40-45 cm de llargària
76-89 cm d'envergadura
76-99 mm de bec
350-400 g de pes